

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Ing. M.J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Chrudim**, se sídlem Resselovo nám. 77, Chrudim, ve věci nezákonného zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 7/2019 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve zveřejňování jeho osobních údajů na oficiální webové stránce města Chrudim: www.chrudim.eu. Konkrétně se jednalo o zveřejňování jeho akademického titulu, jména, příjmení a uvedení města v podobě „*Ing. M. J., Praha*“ v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 9. 1. 2017, č. j. CR 001886/2017 ODP/Ma. Žalobce se domáhal vyslovení zákazu pokračovat ve zveřejňování uvedených osobních údajů popsáním způsobem, popřípadě vyslovení, že uvedené zveřejňování bylo nezákonným zásahem.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že samotné zveřejnění žádosti o informaci a odpovědi je v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Soud se ztotožnil s názorem žalobce, že zveřejněné údaje - jméno a příjmení, ve spojení s uvedením akademického titulu „Ing.“ a s údajem „Praha“, který zjevně souvisel s adresou pro doručování, případně s bydlištěm žalobce jako fyzické osoby, byly v dané věci nepřímými identifikátory, tj. osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném před jeho zrušením zákonem č. 110/2019 Sb., ke dni 24. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť umožňovaly identifikaci osoby žalobce pomocí vyhledávače Google přinejmenším

v aplikaci živnostenského rejstříku, kde se nacházela pouze jedna fyzická osoba, k níž se pojily uvedené údaje. Zamítnutí žaloby založil krajský soud na aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, č. 3864/2019 Sb. NSS, kde byly vymezeny důvody a podmínky ochrany soukromí ve zveřejňovaných soudních rozhodnutích, což vztáhl i na zveřejňování rozhodnutí ve věci svobodného přístupu k informacím. Krajskému soudu je z úřední činnosti a z dostupné judikatury ostatních správních soudů známo, že žalobce žádosti o informace a následné obdobné žaloby podává ve více případech proti různým veřejnoprávním subjektům a obcím. Sám ostatně v žalobě uvedl, že vystupuje ve „stovkách řízení jako zmocněnec osoby obviněné z přestupku“ a že „je v tomto specifickém okruhu osob (který však čítá minimálně několik jednotek tisíc osob) zabývajících se přestupkovým právem téměř „celebritou““. Žalobce také v žalobě tvrdil, že se uváděné informace týkaly jeho pracovní činnosti a že v internetové databázi NSS lze při zadání řetězce slov „ing. m. j.“ nalézt až 18 rozsudků ve věcech, v nichž vystupoval jako zmocněnec osoby obviněné z dopravního přestupku. I krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně a často zastupuje řidiče či provozovatele motorových vozidel ve správních řízeních na pozici obecného zmocněnce. V naprosté většině případů je pak součástí zastupování řidičů žádost žalobce jako obecného zmocněnce o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která obsahuje požadavek na sdělení obsahu listin správních spisů. Na získávání informací podle tohoto zákona tak žalobce založil přinejmenším část svého výdělečného podnikání. V daném řízení vystupoval jako osoba, která tuto činnost provádí systematicky a čerpá z ní prospěch. Zároveň ale nechce nést odpovědnost, která je s takovou činností spojena typicky u advokátů, přestože činnost žalobce jako profesionálního obecného zmocněnce se tomu fakticky vyrovná a lze ji označit za analogickou k činnosti advokáta. V žalobě se snaží vystupovat jako soukromá osoba, jejíž osobnostní práva byla poškozena, přestože sám žádosti o informace ve značném rozsahu obcím rozesílá a uvádí v nich veškeré své osobní údaje. Svou žalobou se tak fakticky domáhá toho, aby mohl tuto činnost nadále systematicky vykonávat, aby z ní mohl čerpat finanční a jiný prospěch, ale zároveň aby se mohl stáhnout zpět do svého soukromí a dovolávat se ochrany osobních údajů, pokud se při ní dopustí něčeho, co si nepřeje zveřejňovat. Není vhodné aplikovat závěry rozsudku NSS ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018 - 37, kde navíc u téhož žalobce bylo uvedeno i datum narození a přesná adresa bydliště. V uvedeném rozsudku nebyl zejména zhodnocen charakter a především rozsah podnikatelské a výdělečné aktivity žalobce jako obecného zmocněnce v agendě dopravních přestupků, deliktů a s tím spojených žádostí o informace.

[3] Nad rámec těchto důvodů zamítnutí žaloby považoval krajský soud za potřebné obsáhle rozebrat (body 24 až 33 rozsudku), že postup žalobce a s ním spojených osob byl v minulosti opakovaně soudy označen za postup zneužívající právo. I tento případ byl ostatně jedním z mnoha, ve kterém žalobce a jeho zástupce zastupují řidiče coby přestupce a různě zvolenými postupy se snaží nabourat či mařit oprávněné uložení trestu za porušení pravidel silničního provozu, a to na bázi tzv. pojištění proti pokutám. Uzavřel, že i z těchto důvodů neposkytl ochranu žalobci proti žalovanému, jenž vykonával činnost uloženou zákonem o svobodném přístupu k informacím a neprovedl plnou anonymizaci údajů vztahujících se k osobě žalobce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

pokračování

[5] Namítá, že rozsudek NSS č. j. 9 As 429/2018 - 35 není pro nyní posuzovanou věc přílehavý, neboť nyní se nejednalo o zveřejnění osobních údajů systematicky zastupujícího zmocněnce ve vyhlášeném rozsudku na webu NSS, ale o zveřejnění osobních údajů žadatele v rozhodnutí o odmítnutí jeho žádosti na webu povinného subjektu. Nejednalo se o výsledek soudního, ale správního řízení, takže se zde neuplatní například legitimní zájem na sjednocování judikatury pomocí zveřejňování soudních rozhodnutí. Navíc je uvedený rozsudek nyní předmětem přezkumu ze strany Ústavního soudu, takže je namístě zvážit přerušování řízení do rozhodnutí Ústavního soudu. Pro zveřejňování osobních údajů je nezbytný zákonný podklad, ovšem z žádného ustanovení neplyne, že by povinný subjekt byl oprávněn zveřejnit osobní údaje žadatele o informace, ať už jeho žádosti vyhoví nebo ji odmítne. Na rozdíl od rozsudku se správní rozhodnutí o odmítnutí žádosti nemusí veřejně vyhlášovat. Zveřejnění stěžovatelových osobních údajů nesledovalo žádný legitimní cíl, neboť informace o tom, že podal žádost o informace, která byla zamítnuta, je pro veřejnost naprosto nevyužitelná a zbytečná. Podle čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“) mohou být osobní údaje zpracovávány pouze v souladu s výslovně vyjádřenými a legitimními účely. Nynější zásah do jeho práva na ochranu osobních údajů proto nemůže projít testem proporcionality, který ostatně krajský soud ani neprovedl. Z rozsudku NSS ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018 - 37, plyne, že zveřejnění osobních údajů žadatele povinným subjektem je nezákonným zásahem. I informace o „pracovní činnosti“ jsou chráněny právem na ochranu osobních údajů, resp. právem na informační sebeurčení, jak Ústavní soud dovodil např. v nálezu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02. K výtce krajského soudu, že se domáhá ochrany osobních údajů, přestože je sám uváděl ve své žádosti o informace, uvádí, že ani neměl jinou možnost, než v žádosti uvést své osobní údaje, protože se jedná o její zákonnou náležitost. Podání žádosti o informace v této věci nemělo obstrukční povahu, jak tvrdil krajský soud, stěžovatel pouze realizoval své právo podat žádost o informace z obsahu správního spisu, což není žádost šikanózní ani bezdůvodná. Navíc, i kdyby se jednalo o obstrukci či zneužití práva, ani to by žalovaného neopravňovalo zveřejňovat stěžovatelovy osobní údaje, mohlo by se maximálně jednat o důvod k zamítnutí takové žádosti. Je pravdou, že již podal několik žalob v obdobných věcech, to však nikterak neprokazuje, že by žaloby podával za účelem majetkového prospěchu. Počet žalob se odvíjí od počtu nezákonných zásahů, kterých se správní orgány vůči němu dopouštějí.

[6] Krajský soud se navíc nijak nevypořádal s jeho důkazními návrhy, konkrétně s předloženou metodikou Ministerstva vnitra, ze které jednoznačně vyplývalo, že povinný subjekt není oprávněn zveřejnit osobní údaje žadatele, nemá-li k tomu jeho souhlas. V tom stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, případně tzv. opomenutý důkaz. Navrhl proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel a jeho advokát také vyjádřili, že nesouhlasí s vyvěšením svých osobních údajů na internetových stránkách NSS.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s výrokem krajského soudu, byť byl například ve svém vyjádření k žalobě veden jinými úvahami než krajský soud. Žalovaný se rozhodl na základě § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejňovat i rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. I ta jsou totiž pro veřejnost podstatná, neboť občané mohou získat základní představu, v jakých případech nebude žádosti o informace

vyhověno. Dále připomněl, že důvodem odmítnutí žádosti o informace v konkrétním případě bylo i to, že žadatel, zastupovaný stěžovatelem, již využil svého práva na poskytnutí informací ze správního spisu podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný proto v rozhodnutí uvedl, že stěžovatel opakovaně žádal o poskytnutí informací, které mu již byly poskytnuty podle uvedeného ustanovení. Z těchto důvodů navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[9] Stěžovatel následně zaslal repliku, v níž upozornil, že informace o jeho jménu a příjmení nejsou „poskytnutými informacemi“ ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a jediným zákonným základem pro jejich zveřejnění by mohl být jeho § 5 odst. 7, z něž však nelze dovodit obecné zmocnění k tomu, aby povinný subjekt takové informace libovolně zveřejňoval. Zásah do ochrany osobních údajů však musí mít výslovný základ, jak NSS potvrdil v rozsudku ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 235/2018 - 32. V nyní posuzovaném případě takový jasný právní základ chyběl, takže žalovaný neměl právo uvedeným způsobem zasahovat do stěžovatelova práva na soukromí. Ztotožnil se s krajským soudem v tom, že na základě jména, příjmení a uvedení města Praha je možné jej dohledat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal s jeho důkazním návrhem v podobě předložené metodiky Ministerstva vnitra k § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je ovšem třeba uvést na pravou míru, že stěžovatel ji nevznosl výslovně jako důkazní návrh, kterých jinak výslovně uvedl celou řadu, pouze z ní ocitoval v poznámce pod čarou číslo 5 na straně 4 žaloby a v jejím bodě 19 a zároveň ji k žalobě přiložil. Podstatné je však zejména to, že při ústním jednání konaném před krajským soudem dne 3. 7. 2019 zástupce žalobce odkázal na žalobu a výslovně uvedl následující (citováno z protokolu o ústním jednání na č. l. 106 spisu krajského soudu): „*K ostatním důkazním návrhům, které byly dosud ze strany žalobce a jeho právního zástupce učiněny, uvádí, že má za to, že se ve věci nejedná o spor o skutkový stav, nýbrž o právní posouzení, tedy netrvá na provedení důkazních návrhů.*“ Stěžovatel tedy nemůže dost dobře tvrdit, že jeho důkazní návrhy byly krajským soudem opomenuty, když na jejich provedení sám výslovně rezignoval, navíc ze správných důvodů. Metodikou Ministerstva vnitra totiž nechtěl prokázat skutkový stav, ale pouze předejít právní názoru tohoto správního orgánu na výklad

pokračování

§ 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým však soud nemůže být vázán, jak plyne už z čl. 95 odst. 1 Ústavy.

[13] Dále je třeba uvést na pravou míru stěžovatelovo nepravdivé tvrzení uvedené v bodě 6/A doplnění kasační stížnosti. Stěžovatel zde tvrdil, že „se nejednalo o zveřejnění osobních údajů systematicky vystupujícího zmocněnce ve vyhlášeném rozsudku na webu NSS, ale o zveřejnění osobních údajů žadatele v rozhodnutí o odmítnutí jeho žádosti“. Tak tomu ovšem zjevně není, neboť ze správního spisu vyplývá, že žádost o informace obsažené ve správním spise o přestupku podal pan L. V., zatímco stěžovatel zde vystupoval jako jeho zmocněnec. Nešlo tedy o jeho žádost, nýbrž o žádost jeho zmocnitele, zatímco sám stěžovatel zde vystupoval v postavení zcela srovnatelném s postavením stěžovatele v rozsudku č. j. 9 As 429/2018 - 35, jak bude rozebráno níže.

[14] Tuto žádost o informace žalovaný odmítl rozhodnutím ze dne 9. 1. 2017, č. j. CR 001886/2017 ODP/Ma. Na svých internetových stránkách jej pak zveřejnil podle § 5 odst. 3 věty první zákona o svobodném přístupu k informacím. Ke stěžovatelově osobě v této zveřejněné podobě uvedl „v zastoupení Ing. M. J., Praba“, na jiném místě pak „zastupuje Ing. M. J.“. V rozhodnutí tedy anonymizoval všechny údaje o žadateli samotném, u stěžovatele jako jeho zmocněnce pak zabítil jeho datum narození a úplnou adresu.

[15] Uvedená situace se tedy podstatně skutkově liší od situace řešené v rozsudku NSS č. j. 9 As 198/2018 - 37, zároveň je však možno vyjít z obecnějších právních závěrů zde vyjádřených. Uvedený rozsudek se týkal téhož stěžovatele, který podal žádost o informace a povinný subjekt následně postupem dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejnil na svých webových stránkách své rozhodnutí. Ve vztahu ke stěžovateli ovšem v tomto případě uvedl nejen jméno a příjmení, ale také datum narození a úplnou adresu trvalého pobytu a bydliště. NSS vyšel z § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle tohoto ustanovení se osobním údajem rozumí *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.* Osobní údaj ve smyslu citované definice tedy představuje taková skutečnost či informace, na jejímž základě (příp. v kombinaci s dalšími prvky) lze přímo či nepřímo zjistit identitu konkrétní osoby. Obdobnou definici používá nyní i GDPR, které osobní údaje definuje v čl. 4 odst. 1 jako *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.*

[16] Ve vztahu k postupu povinného subjektu NSS v bodě [21] svého rozsudku č. j. 9 As 198/2018 - 37 uvedl: „V posuzovaném případě bylo zveřejněno jméno, příjmení, datum narození, adresa trvalého pobytu a bydliště žalobce. V souladu s výše uvedeným se jedná o údaje, na základě kterých je možné danou osobu jednoznačně určit. Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu, v současné době k identifikaci osoby (a možnosti jejího dohledání) stačí méně informací, než tomu bylo před masivním nástupem komunikačních technologií. V tomto případě však byly zveřejněny údaje, na jejichž podkladě mohl být žalobce nezaměnitelným způsobem identifikován, resp. kontaktován zcela nesporně. Soud uzavírá, že posuzovaný dokument obsahoval osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zásah v podobě zveřejnění osobních údajů tedy byl bez ohledu na účel zveřejnění zaměřen proti žalobci.“

[17] Jinak řečeno, osoba stěžovatele byla v citovaném případě identifikovatelná, neboť u ní byla uvedena taková skupina údajů, které ji bezpochyby identifikovaly. Tyto údaje zároveň nebyly nijak potřebné z hlediska naplnění účelu § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který tvořil zákonný podklad pro zveřejnění rozhodnutí o odmítnutí informace na webových stránkách žalovaného i v nyní posuzovaném případě: *Do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah.*

[18] Citované ustanovení výslovně zakotvuje pouze povinnost zveřejňovat poskytnuté informace, standardním způsobem jeho naplnění je však právě to, že povinné subjekty zveřejňují veškerá svá rozhodnutí ve věci poskytování informací, včetně rozhodnutí negativních, což zde žalovaný legitimně odůvodnil snahou informovat veřejnost o typech žádostí o informace, které budou odmítány. Takový extenzivní výklad § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím tedy není svévolný, naopak naplňuje smysl zákona. Jakmile je pak rozhodnutí zveřejňováno, je úplná či částečná anonymizace odůvodněna právě tehdy, pokud by jinak došlo k neodůvodněnému a nepřijatelnému zveřejnění osobních údajů.

[19] Postup žalovaného v nyní posuzovaném případě byl jak v souladu s právě citovaným ustanovením zákona o svobodném přístupu k informacím, tak s ochranou osobních údajů, jak byly vyloženy v rozsudku č. j. 9 As 198/2018 - 37. Dá se dokonce říci, že postup žalovaného v nyní posuzovaném případě byl vhodnou reakcí právě na tento rozsudek. Žalovaný totiž neuvedl vůbec žádné údaje o osobě samotného žadatele o informace, jenž zde vystupoval skutečně jako čistě soukromá osoba, navíc ve spojení se spisem o přestupku, jehož se měl dopustit, takže poskytnutí jeho jména by mohlo zasáhnout nejen do ochrany osobních údajů, ale zejména do jeho soukromí, neboť by vypovídalo o jeho obvinění ze spáchání přestupku. Naopak stěžovatel zde byl uveden pouze uvedením jména, příjmení a hlavního města Prahy, s nímž je blíže neurčeným způsobem spojen, aniž by bylo zjevné, zda jde o místo trvalého pobytu, doručovací adresu, či třeba místo narození.

[20] Takové údaje samy o sobě neumožňují jasnou identifikaci osoby stěžovatele, ostatně jde o jméno zcela běžné. Žalovaný v doplnění vyjádření k žalobě uváděl, že v agendovém informačním systému evidence obyvatel bylo k 29. 3. 2019 vedeno 48 osob s tímto jménem a příjmením, z čehož čtyři si jako nepovinný údaj nechaly do občanského průkazu zapsat i titul Ing. Blíže nespécifikované spojení stěžovatele s největším městem v republice jeho identifikaci dále nijak neusnadnilo. Není zcela patrné, proč krajský soud nezohlednil ve svých úvahách právě tato tvrzení žalovaného, která chtěl podpořit i předloženými důkazy, a namísto toho se zaměřil na zjištění, že v živnostenském rejstříku je pouze jeden Ing. M. J., přestože z ničeho neplynulo, že touto osobou je právě stěžovatel (ze samotného zveřejněného rozhodnutí nijak neplynulo, že by stěžovatel byl podnikatelem, bylo z něj pouze patrné, že je zmocněncem žadatele o informace). I bez provedených důkazů je však možno konstatovat, že samotným uvedením na první pohled běžného jména a příjmení ve spojení s neupřesněnou vazbou na hlavní město Praha není osoba stěžovatele jednoznačně identifikována.

[21] V kombinaci s kontextem zveřejňovaného rozhodnutí je však identifikována ve svém postavení „svého druhu profesionála“, neboť jak krajský soud konstatoval a věděl z úřední činnosti, vystupuje jako zmocněnec v celé řadě obdobných případů. Jinak řečeno, jakkoli v tomto případě, na rozdíl od rozsudku č. j. 9 As 198/2018 - 37, patrně není možno stěžovatele

pokračování

jednoznačně ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou s konkrétní adresou pobytu a datem narození, lze jej identifikovat a propojit s ostatními aktivitami „obecného zmocněnce Ing. M. J.“, který opakovaně zastupuje řidiče obviněné z dopravních přestupků. V této jeho roli „svého druhu profesionála“ však je již na straně jedné identifikovatelný, na straně druhé zde již musí strpět, že jeho jméno není anonymizováno při postupu podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Není zde totiž ve hře ochrana jeho soukromí, jíž se dovolával v replice k vyjádření žalovaného, neboť na něj v této roli dopadá právní názor vyslovený rozsudku č. j. 9 As 429/2018 - 35.

[22] V bodech [17] až [21] tohoto rozsudku NSS uvedl: „*Smyslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. (...) Aplikuje-li soud tato východiska na postavení stěžovatele v řízení, které bylo zakončeno zveřejněným rozsudkem, je zjevné, že v něm nevystupoval jako soukromá osoba (tou byl v tomto rozsudku řádně anonymizovaný žalobce, tedy osoba obviněná ze spáchání správních deliktů), ale jako svého druhu profesionál. Formálně měl sice ve správním řízení, jež bylo Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích přezkoumáváno, postavení jednatele společnosti FLEET Control, s. r. o., která zde byla obecným zmocněncem ve smyslu § 33 správního řádu. Takovým zmocněncem jistě může být třeba rodinný příslušník nebo známý, který takovou službu vykoná jednorázově, takřkajíc „soukromě“. Z rozsáhlého dokazování provedeného nyní před krajským soudem ovšem jednoznačně vyplynulo, že to rozhodně není případ stěžovatele, který v řadě případů vystupuje jako zmocněnec přímo, či právě prostřednictvím uvedené společnosti. (...) Z těchto zjištění krajského soudu jasně plyne, že stěžovatel skutečně vystupoval v daném řízení jako osoba, která tuto činnost provádí systematicky a čerpá z ní prospěch. Zároveň ale nechce nést odpovědnost, která je s takovou činností spojená v případě skutečných profesionálů, tedy typicky advokátů. Nyní posuzovanou kasační stížností se tak stěžovatel fakticky domáhá toho, aby mohl tuto činnost nadále systematicky vykonávat, aby z ní mohl čerpat finanční a jiný prospěch, aby ji mohl veřejně inzerovat, aby se mohl chlubit svými úspěchy, ale zároveň aby se mohl stáhnout zpět do svého soukromí a dovolávat se ochrany osobních údajů, pokud se při této činnosti dopustí něčeho, co si nepřeje zveřejňovat. Taková snaha ovšem není a nemá být pokryta ochranou soukromí, informačního sebeurčení a osobních údajů. Jak přesvědčivě rozzebral již krajský soud, je to sám stěžovatel, kdo svými profesními aktivitami do veřejného prostoru vstupuje.“*

[23] Ke stěžovatelovu zpochybnění použitelnosti uvedeného rozsudku z důvodu jeho probíhajícího přezkumu ze strany Ústavního soudu je možno připomenout, že tento přezkum již byl ukončen a ústavní stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením ze dne 10. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 1181/2019.

[24] Jakkoli se uvedený rozsudek vztahoval ke zveřejňování rozsudků v neanonymizované podobě, citovanou pasáž odlišující anonymizaci údajů soukromé osoby a toho, kdo do řízení vstupuje jako „svého druhu profesionál“, lze vztáhnout i na nyní posuzovanou situaci, kde byla osoba žadatele o informace anonymizována zcela, naopak stěžovatel byl anonymizován pouze částečně. Na jedné straně zde samotný žadatel o informace vystupoval jako čistě soukromá osoba, navíc obviněná z přestupku, proto bylo nanejvýš vhodné, že nebyl v rozhodnutí zveřejněném na internetu identifikován vůbec. Na straně druhé stěžovatel jako jeho zmocněnec zde vystupoval jako „svého druhu profesionál“, který podobné žádosti podává v celé řadě případů, jak konstatoval krajský soud, a je to patrně součástí jeho procesní taktiky.

[25] Tím NSS na rozdíl od krajského soudu nijak nehodnotí stěžovatelovu procesní taktiku, neboť to pro potřeby rozhodnutí ve věci není nijak potřebné. Ta část rozsudku, v níž se krajský soud obsáhle vyjadřoval k tomu, jak se stěžovatel a osoby s ním spojené dopouštějí při obhajobě osob obviněných z přestupků zneužití práva, byla nadbytečná a nevhodná, bez ohledu na její

případnou pravdivost. Z hlediska ochrany osobních údajů při zveřejňování rozhodnutí o poskytování informací je totiž jedno, jak morálně či amorálně postupuje žadatel či jeho zmocněnec v daném řízení či v jiných řízeních. Smyslem zveřejňování těchto rozhodnutí podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodně není učinit z webových stránek povinných subjektů pomyslný „elektronický pranyř“. Na druhou stranu, stěžovatel jako „svého druhu profesionál“ musí snést toto minimalistické uvedení jeho osobních údajů, podobně jako by je musel snést v podobné situaci advokát, který by podával žádost o informace. Nevhodnost uvedené pasáže nicméně nemůže být právě pro svou nadbytečnost důvodem nezákonnosti celého rozsudku.

[26] Z výše uvedených důvodů nejde o zásah do stěžovatelova soukromí, takže právní názory vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 235/2018 - 32, na nějž stěžovatel poukazoval v replice, nejde na nyní posuzovanou situaci použít. Tento rozsudek se totiž týkal informací obsažených v oznámení vedoucího Kanceláře prezidenta republiky o činnostech, majetku, příjmech, darech a závazcích podle § 9 – 11 zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Šlo tedy o informace o majetkových poměrech osoby, jež spadají do samého jádra ústavně chráněného soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a jejichž poskytování podle tohoto zákona představuje vůči konkrétním funkcionářům samo o sobě slovy NSS „*masivní zásah do jejich ústavně garantovaného práva na soukromí*“, neboť po nich uvedený zákon požaduje, „*aby se, co do své výdělečné činnosti a majetku, zcela „obnažili*“. Právě pro tuto intenzivnost zásahu do soukromí trval NSS na tom, že poskytnutí těchto informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím by muselo mít jasný zákonný podklad, který zde neshledal. To je však situace zcela nesrovnatelná se zveřejněním informace o odmítnutí žádosti o informace, v níž jako zmocněnec vystupoval stěžovatel, což z výše popsaných důvodů zásah do jeho soukromí nepředstavuje.

[27] Lze tedy uzavřít, že krajský soud na základě aplikace přiléhavé judikatury, totiž rozsudku č. j. 9 As 429/2018 - 35, dospěl ke správnému závěru, že postup žalovaného nebyl nezákonným zásahem. Stěžovatel totiž byl identifikovatelný, byť pouze v kontextu své činnosti jako „svého druhu profesionál“, kde však zároveň musí takový zásah do svého soukromí a ochrany osobních údajů strpět. Naopak byla nadbytečná polemika krajského soudu s rozsudkem č. j. 9 As 198/2018 - 37. Lze totiž konstatovat, že žalovaný postupoval plně v souladu nejen s tímto rozsudkem, ale i se zásadou proporcionality, jakkoli výslovně neprovedl test proporcionality, což ostatně při tak rutinním postupu, jako je zveřejňování informací podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze obvykle ani požadovat. Podstatné je, že naplnil zásadu proporcionality tím, že o samotném žadateli o informace obviněném z přestupku nezveřejnil vůbec nic, o stěžovateli pak zveřejnil právě tolik, aby jej nebylo možno jasně ztotožnit mezi všemi osobami téhož jména, ale zároveň aby bylo zjevné, že táž osoba podává obdobné žádosti o informace u různých městských úřadů.

[28] Stěžovatel zde zároveň vystupoval jako „svého druhu profesionál“, takže pokud argumentuje informačním sebeurčením a ochranou soukromí, je třeba připomenout, že podávání žádostí o informace v pozici zmocněnce je zjevně součástí jeho profesního života, nikoli života soukromého, v němž by bylo třeba respektovat jeho soukromí a informační sebeurčení a osobní údaje (k této dichotomii viz část IV.B nálezu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, týkajícího se veřejného hodnocení činnosti novináře, naopak stěžovatelův odkaz na nálezu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, je třeba označit za nepřiléhavý, neboť zde zásah do informačního sebeurčení spočíval v nepřípustném pokračování daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[30] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu nad rámec úřední činnosti nevznikly.

[31] Nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na webové stránky NSS vyjádřený v kasační stížnosti se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu a s předmětem přezkumu jeho rozsudku. Jedná se o porozsudkovou agendu, a proto NSS pouze ve stručnosti odkazuje na usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161: „*Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu